

USTAWA

z dnia 3 lipca 1998 r.

o zmianie ustawy karnej skarbowej.

Art. 1. W ustawie karnej skarbowej z dnia 26 października 1971 r. (Dz. U. z 1984 r. Nr 22, poz. 103, z 1985 r. Nr 23, poz. 100, z 1990 r. Nr 14, poz. 84 i Nr 86, poz. 503, z 1991 r. Nr 100, poz. 442 i Nr 107, poz. 458, z 1992 r. Nr 21, poz. 85 i Nr 68, poz. 341, z 1994 r. Nr 43, poz. 160, Nr 126, poz. 615 i Nr 136, poz. 703, z 1995 r. Nr 132, poz. 641, z 1996 r. Nr 132, poz. 621, Nr 137, poz. 640 i Nr 152, poz. 720 oraz z 1997 r. Nr 71, poz. 449, Nr 79, poz. 485, Nr 102, poz. 643, Nr 121, poz. 770, Nr 137, poz. 926 i Nr 141, poz. 945) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„Art. 1. Przepępstwem skarbowym jest czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez niniejszą ustawę pod groźbą kary grzywny, kary ograniczenia wolności lub kary pozbawienia wolności.

Art. 2. § 1. Do przępstw skarbowych nie mają zastosowania przepisy części ogólnej Kodeksu karnego, z wyjątkiem: art. 1—3, 4 § 1, 2 i 4, art. 5, 6, 9 § 1 i 2, art. 10 § 1

i 4, art. 12 zdanie pierwsze, art. 13—15, 18—24, 28—31, 34—37, 38 § 1, art. 40, 41, 43 § 2, art. 44 § 5 i 7, art. 51, 53 § 1 i 2, art. 54 § 1, art. 55—57, 58 § 1 i 2, art. 59, 60 § 1—3, 5 i 6, art. 61, 62, 63 § 2, art. 65, 66 § 1 i 2, art. 67, 68, 69 § 1 i 2, art. 70, 72 § 1, art. 73—77, 78 § 1, art. 79 § 1, art. 80 § 1, art. 81—83, 84 § 1, art. 86 § 3, art. 87, 89 § 1 i 3, art. 90, 91 § 1 i 3, art. 93—98, 101 § 1 pkt 4 i 5 oraz § 3, art. 102, 103 § 1, art. 104 § 1, art. 106, 107 § 1, 2, 4 i 5, art. 108 i 114 oraz 115 § 1, 2, 4, 8—11, 14, 15, 17 i 18, które stosuje się odpowiednio; przez określenie „sąd” należy rozumieć również inny organ uprawniony do orzekania w sprawach o przestępstwa skarbowe.

§ 2. Wymieniona w art. 15 i 23 Kodeksu karnego przesłanka „dobrowolności” nie ma zastosowania do przestępstw skarbowych.”;

2) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. Przestępstwo skarbowe można popełnić umyślnie, a także nieumyślnie, jeżeli ustawa tak stanowi.”;

3) w art. 5 w zdaniu drugim wyrazy „kar dodatkowych i środków zabezpieczających na podstawie innych” zastępuje się wyrazami „innych środków przewidzianych w ustawie na podstawie wszystkich”;

4) w art. 6:

a) w § 3 wyrazy „art. 69” zastępuje się wyrazami „art. 87”,

b) w § 4 wyrazy „art. 72” zastępuje się wyrazami „art. 92”;

5) w art. 7:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Nie podlega karze, kto popełniwszy przestępstwo skarbowe zawiadomi o tym organ powołany do ścigania, ujawni osoby, które z nim współdziałały w popełnieniu tego przestępstwa, oraz złoży uszczuploną należność państwową w terminie określonym przez organ powołany do prowadzenia dochodzenia, a gdy przestępstwo nie polega na uszczupleniu takiej należności — równowartość pieniężną przedmiotu przestępstwa, jeżeli podlega on przepadkowi. Nie nakłada się obowiązku uiszczenia równowartości pieniężnej, jeżeli przepadek dotyczy przedmiotu, który może ułatwić ponowne popełnienie czynu zabronionego. Zawiadomienie powinno być złożone na piśmie lub przekazane ustnie do protokołu.”,

b) w § 2 w pkt 2 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) względem sprawcy, który w celu popełnienia przestępstwa skarbowego zorganizował

grupę lub związek albo kierował ich działalnością, chyba że zawiadomienia, o którym mowa w § 1, dokonał z wszystkimi członkami grupy lub związku.”;

6) w art. 8 skreśla się wyraz „zasadniczymi”;

7) w art. 9 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli przestępstwo skarbowe jest zagrożone karą pozbawienia wolności, sąd może orzec zamiast kary pozbawienia wolności karę ograniczenia wolności, w szczególności jeżeli orzeka równocześnie środek karny określony w art. 13 § 1 pkt 2, 3 i 6.”;

8) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. § 1. Grzywnę wymierza się w wysokości co najmniej 200 złotych, chociażby przewidziana wielokrotność nie osiągała tej kwoty.

§ 2. Wymierzając karę grzywny, organ orzekający uwzględnia także dochody sprawcy, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe.”;

9) art. 12¹—15 otrzymują brzmienie:

„Art. 12¹. § 1. Wymierzając karę grzywny powyżej 500 złotych, można orzec zastępczą karę pozbawienia wolności, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny grzywnie w wysokości od 10 do 150 złotych.

§ 2. Zastępcza kara pozbawienia wolności nie może przekraczać 12 miesięcy, a jeżeli przestępstwo skarbowe nie jest zagrożone karą pozbawienia wolności — 6 miesięcy pozbawienia wolności; wymierza się ją w miesiącach i dniach.

§ 3. Jeżeli egzekucja kary grzywny okaże się bezskuteczna, można zamienić grzywnę, po uprzednim wyrażeniu zgody przez skazanego, na pracę społecznie użyteczną, określając czas jej trwania i rodzaj. Praca społecznie użyteczna trwa najkrócej miesiąc, najdłużej 12 miesięcy; określa się ją w miesiącach.

§ 4. Do wykonywania pracy społecznie użytecznej, o której mowa w § 3, stosuje się odpowiednio art. 35 § 1 Kodeksu karnego oraz art. 53 § 2 i 3, art. 54—58, 60, 62 i 63 Kodeksu karnego wykonawczego.

§ 5. Jeżeli w warunkach określonych w § 3 skazany nie wyrazi zgody na podjęcie pracy społecznie użytecznej albo mimo wyrażenia zgody jej nie wykonuje, sąd zarządza wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności.

Art. 13. § 1. Środkami karnymi są:

- 1) dobrowolne poddanie się odpowiedzialności,
- 2) przepadek przedmiotów,
- 3) ściągnięcie równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów,
- 4) przepadek osiągniętych korzyści majątkowych,
- 5) zakaz prowadzenia określonej działalności gospodarczej, wykonywania określonego zawodu lub zajmowania określonego stanowiska,
- 6) podanie wyroku do publicznej wiadomości,
- 7) pozbawienie praw publicznych.

§ 2. Środkami karnymi związanymi z podaniem sprawcy próbie są:

- 1) warunkowe umorzenie postępowania karnego skarbowego,
- 2) warunkowe zawieszenie wykonania kary,
- 3) warunkowe zwolnienie.

Art. 14. § 1. Sąd może orzec pozbawienie praw publicznych, jak również zakaz prowadzenia określonej działalności gospodarczej, wykonywania określonego zawodu lub zajmowania określonego stanowiska w razie skazania sprawcy na karę pozbawienia wolności.

§ 2. Środki karne wymienione w § 1 wymierza się w latach na okres od roku do lat 10.

Art. 15. Przepadek osiągniętych korzyści majątkowych oraz przepadek przedmiotów stanowiących przedmiot przestępstwa skarbowego można orzec w wypadkach przewidzianych w ustawie.”;

10) w art. 16 w § 1 i 2 oraz w art. 65 § 1 i 2 wyraz „rzeczy” zastępuje się wyrazem „przedmiotów”;

11) w art. 17:

a) w § 1 wyraz „Rzeczy” zastępuje się wyrazem „Przedmioty”,

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Przepadku przedmiotu stanowiącego przedmiot przestępstwa skarbowego nie orzeka się, jeżeli jest on własnością osoby trzeciej, a sprawca uzyskał go w drodze czynu zabronionego.”,

c) skreśla się § 3,

d) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Przepadku przedmiotu nie orzeka się także, jeżeli:

- 1) wartość środka przewozowego (art. 16 § 2 i 3) lub przedmiotu połączanego

(art. 16 § 2) znacznie przewyższa wartość przedmiotu czynu zabronionego,

- 2) orzeczenie go byłoby niewspółmierne do wagi popełnionego czynu zabronionego, chyba że chodzi o przedmiot pochodzący bezpośrednio z tego czynu.”;

12) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Art. 18. § 1. Środkami zabezpieczającymi są:

- 1) umieszczenie w zakładzie zamkniętym,
- 2) umieszczenie w zakładzie psychiatrycznym,
- 3) umieszczenie w zakładzie karnym, w którym stosuje się środki lecznicze lub rehabilitacyjne,
- 4) umieszczenie w zamkniętym zakładzie leczenia odwykowego,
- 5) skierowanie do placówki leczniczo-rehabilitacyjnej,
- 6) przepadek przedmiotów,
- 7) zakaz prowadzenia określonej działalności gospodarczej,
- 8) zakaz wykonywania określonego zawodu,
- 9) zakaz zajmowania określonego stanowiska.

§ 2. Przepadek wymieniony w § 1 pkt 6 można orzec tytułem środka zabezpieczającego, jeżeli:

- 1) sprawca dopuścił się czynu zabronionego w stanie niepoczytalności,
- 2) społeczna szkodliwość czynu jest znikoma,
- 3) zastosowano warunkowe umorzenie postępowania karnego skarbowego,
- 4) zachodzi okoliczność wyłączająca ukaranie sprawcy czynu zabronionego,
- 5) zastosowano przepis art. 10 § 4 Kodeksu karnego.

§ 3. Zakazy wymienione w § 1 pkt 7—9 może orzec sąd tytułem środka zabezpieczającego, jeżeli sprawca dopuścił się czynu zabronionego w stanie niepoczytalności i jeżeli jest to konieczne ze względu na ochronę porządku prawnego. Wymienione zakazy orzeka się bez określenia terminu; sąd uchyla zakaz, jeżeli ustaną przyczyny jego orzeczenia.”;

13) art. 22—24 otrzymują brzmienie:

„Art. 22. W uzasadnionych wypadkach sąd może orzec podanie wyroku do publicznej wiadomości w sposób przez siebie określony.

Art. 23. § 1. Stosując nadzwyczajne złagodzenie kary, organ orzekający może:

- 1) wymierzyć karę ograniczenia wolności, jeżeli czyn jest zagrożony karą pozbawienia wolności,
- 2) odstąpić od wymierzenia kary i orzec środek karny wymieniony w art. 13 § 1 pkt 2, 3 i 6,
- 3) odstąpić od wymierzenia środka karnego, chociażby jego orzeczenie było obowiązkowe,
- 4) wymierzyć zastępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze niższym od przypadającego według równoważnika ustawowego.

§ 2. W wypadkach, o których mowa w § 1 pkt 2 i 3, przepis art. 24 § 2 stosuje się.

§ 3. Jeżeli w związku z przestępstwem skarbowym nastąpiło uszczuplenie należności państwowej, a należność, której uszczuplenie dotyczy, została w całości uiszczona przed wydaniem chociażby nieprawomocnego orzeczenia, nadzwyczajne złagodzenie kary polega na orzeczeniu tylko kary grzywny w wysokości nie przekraczającej połowy górnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za przypisane sprawcy przestępstwo, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu innych środków przewidzianych za to przestępstwo.

Art. 24. § 1. Jeżeli w związku z przestępstwem skarbowym nastąpiło uszczuplenie należności państwowej, organ orzekający może odstąpić od wymierzenia kary lub środka karnego tylko wtedy, gdy uszczuplona należność została w całości uiszczona przed wydaniem chociażby nieprawomocnego orzeczenia w pierwszej instancji.

§ 2. Przepisu art. 61 § 2 Kodeksu karnego nie stosuje się, jeżeli przypadek dotyczy przedmiotu, którego posiadanie jest zabronione lub który może ułatwić ponowne popełnienie czynu zabronionego.”;

14) po art. 24 dodaje się art. 24a w brzmieniu:

„Art. 24a. Na poczet orzeczonej kary zalicza się okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, zaokrąglając do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności, dwóm dniom kary ograniczenia wolności lub jest równoważny grzywnie w wysokości od 10 do 150 złotych.”;

15) art. 25 i 26 otrzymują brzmienie:

„Art. 25. § 1. Sąd stosuje nadzwyczajne obostrzenie kary, jeżeli sprawca:

- 1) popełnia umyślne przestępstwo skarbowe, a wartość przedmiotu czynu jest duża albo jeżeli sprawca przez umyślne przestępstwo skarbowe powoduje uszczuplenie należności państwowej dużej wartości,
- 2) uczynił sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu,
- 3) popełnił w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, dwa albo więcej przestępstw skarbowych, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich i każdy z tych czynów wyczerpuje znamiona tego samego przepisu,
- 4) skazany za umyślne przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności lub karę ograniczenia wolności albo karę grzywny nie niższą niż 20 000 złotych, w ciągu 5 lat po odbyciu kary wynoszącej co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności lub 6 miesięcy ograniczenia wolności albo po uiszczeniu nie mniej niż 10 000 złotych grzywny popełnia umyślne przestępstwo skarbowe tego samego rodzaju,
- 5) popełnia przestępstwo skarbowe działając w zorganizowanej grupie albo w związku mającym na celu popełnianie przestępstw skarbowych,
- 6) popełnia przestępstwo skarbowe używając przemocy lub grożąc natychmiastowym jej użyciem albo działając wspólnie z inną osobą, która używa takiej przemocy lub grozi natychmiastowym jej użyciem,
- 7) przez nadużycie stosunku zależności lub wykorzystanie krytycznego położenia nakłania inną osobę do popełnienia przestępstwa skarbowego.

§ 2. Przepisów § 1 pkt 1 i 3 nie stosuje się, jeżeli w związku z przestępstwem skarbowym nastąpiło uszczuplenie należności państwowej, a należność ta została w całości uiszczona przed zamknięciem przewodu sądowego w pierwszej instancji.

§ 3. Przepisu § 1 pkt 5 nie stosuje się, jeżeli sprawca odstąpił od udziału w zorganizowanej grupie lub związku i ujawniając przed organem ścigania istotne okoliczności zamierzonego

przestępstwa skarbowego, zapobiegł jego popełnieniu.

- § 4. Dużą wartością w rozumieniu ustawy jest wartość, która w chwili popełnienia czynu zabronionego przekracza pięćsetkrotną wysokość najniższego miesięcznego wynagrodzenia.

Art. 26. § 1. Stosując nadzwyczajne obostrzenie kary, sąd orzeka:

- 1) karę pozbawienia wolności do roku albo karę ograniczenia wolności, jeżeli czyn jest zagrożony tylko karą grzywny, co nie wyłącza wymierzenia także kary grzywny grożącej za ten czyn zabroniony,
- 2) karę pozbawienia wolności do lat 5 zamiast grożącej za przestępstwo skarbowe łagodniejszej kary pozbawienia wolności, co nie wyłącza wymierzenia także kary grzywny grożącej za ten czyn zabroniony w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonej o połowę.

§ 2. Stosując nadzwyczajne obostrzenie kary, sąd orzeka karę pozbawienia wolności do lat 5 zamiast grożącej tylko kary grzywny, co nie wyłącza wymierzenia kary grzywny do 5 000 000 złotych, jeżeli sprawca popełnia przestępstwo skarbowe:

- 1) z art. 48 § 1 lub z art. 81 § 1, a wartość przedmiotu czynu jest wielka,
- 2) z art. 80 § 1, a kwota cła narażonego na uszczuplenie jest wielkiej wartości,
- 3) z art. 94 § 1 i 2, a kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest wielkiej wartości.

§ 3. W wypadku określonym w § 2 stosuje się odpowiednio przepis art. 25 § 2.

§ 4. Wielką wartością w rozumieniu ustawy jest wartość, która w chwili popełnienia czynu zabronionego przekracza tysiąckrotną wysokość najniższego miesięcznego wynagrodzenia.”;

16) po art. 26 dodaje się art. 26a i 26b w brzmieniu:

„Art. 26a. § 1. W razie skazania sprawcy, o którym mowa w art. 25 § 1 pkt 2 i 5, sąd może orzec przepadek osiągniętych korzyści majątkowych, pochodzących, chociażby pośrednio, z popełnienia przestępstwa skarbowego.

§ 2. Przepis art. 44 § 7 Kodeksu karnego stosuje się odpowiednio.

Art. 26b. Kara nadzwyczajnie obostrzona nie może przekroczyć 5 000 000 złotych grzywny, 18 miesięcy ograniczenia wolności albo 5 lat pozbawienia wolności.”;

17) art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Art. 28. § 1. Jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw skarbowych, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary zasadnicze pozbawienia wolności lub ograniczenia wolności, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

§ 2. Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa skarbowe do ich sumy, nie przekraczając jednak 18 miesięcy ograniczenia wolności albo 6 lat pozbawienia wolności.

§ 3. Wymierzając karę łączną pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, sąd może orzec grzywnę w wysokości do 150 000 złotych, nawet jeżeli jej nie orzeczono za pozostające w zbiegu przestępstwa skarbowe; wymierzając karę łączną ograniczenia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, sąd może orzec grzywnę w wysokości do 75 000 złotych.”;

18) po art. 28 dodaje się art. 28a—28c w brzmieniu:

„Art. 28a. § 1. W razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary grzywny nie orzeka się kary łącznej grzywny ani kary łącznej co do zastępczych kar pozbawienia wolności. Łączny czas trwania zastępczych kar pozbawienia wolności zamiast kar grzywny wymierzonych za kilka przestępstw skarbowych nie może przekroczyć lat 3.

§ 2. W razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i grzywny lub ograniczenia wolności i grzywny wymierza się za przestępstwa skarbowe karę łączną tylko co do kar pozbawienia wolności i ograniczenia wolności.

Art. 28b. § 1. Jeżeli sprawca, w warunkach określonych w art. 28 § 1, popełnia dwa lub więcej ciągów przestępstw skarbowych, określonych w art. 25 § 1 pkt 3, lub ciąg przestępstw skarbowych oraz inne przestępstwo skarbowe, organ orzekający wymierza karę łączną, stosując odpowiednio przepisy Kodeksu karnego o zbiegu przestępstw oraz o łączeniu kar i środków karnych.

§ 2. Jeżeli sprawca został skazany dwoma albo więcej orzeczeniami za przestępstwa skarbowe należące do ciągu

przestępstw określonego w art. 25 § 1 pkt 3, wymierzona w orzeczeniu łącznym kara nie może przekroczyć górnych granic wymiaru określonych w art. 26 § 1 i 2.

Art. 28c. Wydaniu orzeczenia łącznego nie stoi na przeszkodzie, że poszczególne kary wymierzone za należące do ciągu przestępstw skarbowych lub zbiegające się przestępstwa skarbowe zostały już w całości albo w części wykonane; kara pozbawienia wolności albo ograniczenia wolności ulega skróceniu o okres odpowiadający stosunkowi kwoty zapłaconej do wysokości grzywny.”;

19) art. 29 i 30 otrzymują brzmienie:

„Art. 29. § 1. Warunkowego umorzenia postępowania nie stosuje się do sprawcy przestępstwa skarbowego popełnionego w warunkach określonych w art. 25 § 1 pkt 1—3, 5—7 i art. 26 § 2.

§ 2. Zawieszając wykonanie kary orzeczonej za przestępstwo skarbowe, w związku z którym nastąpiło uszczuplenie należności państwowej, organ orzekający nakłada na skazanego obowiązek zapłacenia tej należności w terminie oznaczonym w orzeczeniu karnym. Jeżeli skazany uchyła się w okresie próby od wykonania obowiązku zapłacenia uszczuplonej należności państwowej w oznaczonym terminie, organ orzekający zarządza wykonanie zawieszanej kary.

§ 3. Zawieszając wykonanie kary ograniczenia wolności sąd może orzec grzywnę w wysokości do 75 000 złotych. W razie zarządzenia wykonania kary ograniczenia wolności, grzywna orzeczonej nie podlega wykonaniu; kara ograniczenia wolności ulega skróceniu o okres odpowiadający stosunkowi kwoty zapłaconej do wysokości wymierzonej kary ograniczenia wolności.

Art. 30. § 1. W razie warunkowego zwolnienia skazanego na karę pozbawienia wolności za przestępstwo skarbowe przepis art. 29 § 2 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Jeżeli skazany za umyślne przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo skarbowe tego samego rodzaju, sąd może go warunkowo zwolnić po odbyciu dwóch trzecich kary, jednak nie wcześniej niż po 6 miesiącach.”;

20) po art. 30 dodaje się art. 30a w brzmieniu:

„Art. 30a. Po upływie połowy okresu, na który orzeczono środki karne wymienione w art. 13 § 1 pkt 5 i 7, nie wcześniej jednak niż po roku, sąd może uznać je za wykonane, jeżeli skazany przestrzegał porządku prawnego.”;

21) w art. 31:

a) w § 1 skreśla się wyraz „wymiaru”,

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W wypadku przewidzianym w § 1 czas popełnienia przestępstwa skarbowego ustala się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności. Jeżeli sprawca przestępstwa skarbowego dopuścił się narażenia Skarbu Państwa na uszczuplenie cła, czas jego popełnienia ustala się z dniem, w którym powstał dług celny.”;

22) po art. 31 dodaje się art. 31a w brzmieniu:

„Art. 31a. § 1. Do przedawnienia wykonania środków karnych wymienionych w art. 13 § 1 pkt 2—7 stosuje się odpowiednio art. 103 § 1 pkt 3 Kodeksu karnego.

§ 2. Do zatarcia skazania w odniesieniu do środków karnych wymienionych w art. 13 § 1 pkt 2—7 stosuje się odpowiednio art. 107 § 6 Kodeksu karnego.”;

23) w art. 35 wyrazy „społecznie niebezpieczny” zastępuje się wyrazami „społecznie szkodliwy”;

24) art. 36 otrzymuje brzmienie:

„Art. 36. § 1. Do wykroczeń skarbowych nie mają zastosowania przepisy części ogólnej Kodeksu karnego, z wyjątkiem art. 1—3, 4 § 1, 2 i 4, art. 5, 6, 9 § 1 i 2, art. 10 § 1, art. 12 zdanie pierwsze, art. 13 § 1, art. 14 § 1, art. 15 § 1, art. 18, 19 § 1, art. 20, 21 § 1 i 2, art. 22 § 1, art. 28 § 1, art. 29—31, 44 § 7, art. 53 § 1 i 2, art. 54 § 1, art. 55, 56, 58 § 2, art. 104 § 1, art. 106 i 108 oraz 115 § 1, 2 i 9—11, które stosuje się odpowiednio, z tym że przez określenie „sąd” należy rozumieć również organ uprawniony do orzekania w sprawach o wykroczenia skarbowe, a przez określenie „grzywna” — karę pieniężną. Ponadto stosuje się odpowiednio art. 3, 5, 6 § 1, art. 7, 10 § 2, art. 11, 12, 20, 21 i 28a § 2 niniejszej ustawy.

§ 2. Wymieniona w art. 15 § 1 Kodeksu karnego przesłanka „dobrowolności” nie ma zastosowania do wykroczeń skarbowych.”;

25) art. 38 otrzymuje brzmienie:

„Art. 38. Wykroczenie skarbowe można popełnić umyślnie, a także nieumyślnie, jeżeli ustawa tak stanowi.”;

26) art. 41—46 otrzymują brzmienie:

„Art. 41. § 1. Karą za wykroczenie skarbowe jest kara pieniężna. Wymierza się ją w wysokości od 10 do 10 000 złotych.

§ 2. Środkami karnymi są:

- 1) dobrowolne poddanie się odpowiedzialności,
- 2) przepadek przedmiotów,
- 3) ściągnięcie równowartości pieniężnej przypadku przedmiotu.

§ 3. Tytułem środka zabezpieczającego można orzec przepadek przedmiotu; przepisy art. 18 § 2 pkt 1, 2 i 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 42. § 1. Wymierzając karę pieniężną powyżej 100 złotych można orzec zastępczą karę pozbawienia wolności, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny karze pieniężnej w wysokości od 10 do 150 złotych. Nie można wymierzyć zastępczej kary pozbawienia wolności, jeżeli warunki osobiste ukaranego uniemożliwiają jej odbycie.

§ 2. Zastępcza kara pozbawienia wolności nie może przekroczyć 30 dni. Łączny czas trwania kar zastępczych nie może przekroczyć 3 miesięcy; wymierza się ją w dniach i miesiącach.

§ 3. Jeżeli egzekucja kary pieniężnej okaże się bezskuteczna, można zamienić karę pieniężną, po uprzednim wyrażeniu zgody przez ukaranego, na pracę społecznie użyteczną, określając czas jej trwania i rodzaj. Praca społecznie użyteczna trwa najkrócej 7 dni, najdłużej 2 miesiące; określa się ją w dniach i miesiącach.

§ 4. Przepisy art. 12¹ § 4 i 5 stosuje się odpowiednio.

Art. 43. § 1. Przepadek przedmiotów obejmuje narzędzia lub inne przedmioty stanowiące rzeczy ruchome, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia wykroczenia skarbowego, oraz przedmioty pochodzące bezpośrednio z tego wykroczenia, a także inne, jeżeli przepis ustawy tak stanowi.

§ 2. Przepisy art. 16 § 2, art. 17, 19 i 20 stosuje się odpowiednio.

Art. 44. W wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie można poprzestać na orzeczeniu przypadku przedmiotów, jeżeli zachodzą warunki jego orzeczenia i jeżeli zostaną w ten sposób osiągnięte cele kary.

Art. 45. § 1. Karalność wykroczenia skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnie-

nia upłynął rok. Przepisy art. 101 § 3 Kodeksu karnego oraz art. 31 niniejszej ustawy stosuje się odpowiednio.

§ 2. Jeżeli w okresie przewidzianym w § 1 wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność wykroczenia skarbowego ustaje z upływem 2 lat od jego popełnienia. W razie uchylecia prawomocnego rozstrzygnięcia przedawnienie biegnie od daty jego wydania.

§ 3. Orzeczona kara lub środek karny wymieniony w art. 41 § 2 pkt 2 i 3 nie podlega wykonaniu, jeżeli od uprawomocnienia się rozstrzygnięcia upłynęły 3 lata.

Art. 46. § 1. Orzeczenie kary lub środka karnego wymienionego w art. 41 § 2 pkt 2 i 3 uważa się za niebyłe po upływie 2 lat od wykonania lub darowania albo przedawnienia ich wykonania.

§ 2. Jeżeli ukarany po rozpoczęciu okresu przewidzianego w § 1, lecz przed jego upływem, ponownie popełnił wykroczenie skarbowe, za które wymierzono mu karę lub środek karny, dopuszczalne jest tylko jednoczesne zatarcie wszystkich orzeczeń o ukaraniu.”;

27) art. 48 otrzymuje brzmienie:

„Art. 48. § 1. Kto bez wymaganego zezwolenia dewizowego lub wbrew jego warunkom transferuje za granicę wartości dewizowe, podlega karze grzywny do 500 000 złotych.

§ 2. Jeżeli wartość przedmiotu transferu nie przekracza 2500 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.”;

28) określone kwotowo górne granice grzywnien w art. 47 w § 1, w art. 49, w art. 50, w art. 51 w § 1, w art. 52 w § 1, w art. 53, w art. 54, w art. 55 w § 1, w art. 57, w art. 58 w § 1, w art. 59 w § 1 i 2, w art. 60 w § 1, w art. 61, w art. 62, w art. 86, w art. 86¹, w art. 94 w § 1 i 2, w art. 95 w § 1, w art. 99 w § 1, w art. 100, w art. 101, w art. 103 w § 1, w art. 106, w art. 109 w § 1, w art. 113 w § 1, w art. 114, w art. 119 w § 1 i w art. 121 ustala się w dziesięciokrotnej wysokości;

29) w art. 51 w § 2, w art. 55 w § 2, w art. 58 w § 2, w art. 59 w § 3, w art. 82 w § 3, w art. 83 w § 3, w art. 84 w § 2, w art. 85 w § 2, w art. 91¹ w § 3, w art. 94 w § 3, w art. 95 w § 3, w art. 99 w § 3, w art. 107 w § 3 i w art. 113 w § 3 kwotę „500 złotych” zastępuje się kwotą „2500 złotych”;

30) w art. 80:

a) skreśla się § 1¹,

b) w § 3 po wyrazach „w § 1” skreśla się wyrazy „lub w § 1¹”;

- c) § 4 otrzymuje brzmienie:
„§ 4. Jeżeli cło narażone na uszczuplenie nie przekracza 2500 zł, sprawca podlega karze pieniężnej.”;
- 31) w art. 81:
- a) skreśla się § 1¹,
- b) w § 3 po wyrazach „w § 1” skreśla się wyrazy „lub w § 1¹”,
- c) § 4 otrzymuje brzmienie:
„§ 4. Jeżeli wartość towaru nie przekracza 2500 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.”;
- 32) po art. 85 dodaje się art. 85a w brzmieniu:
„Art. 85a. § 1. Kto przez wprowadzenie w błąd organu celnego naraża Skarb Państwa na bezpodstawny zwrot cła lub umorzenie należnego cła, podlega karze grzywny do 500 000 złotych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.
§ 2. Jeżeli kwota bezpodstawnie żądana lub umorzona nie przekracza 2500 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.”;
- 33) w art. 87 wyrazy „art. 80—86” zastępuje się wyrazami „art. 80—86¹”;
- 34) w art. 88:
- a) § 1 otrzymuje brzmienie:
„§ 1. W wypadkach określonych w art. 80 § 1, art. 81 § 1, art. 82 § 1 orzeka się przepadek przedmiotów wymienionych w art. 16 § 1 oraz można orzec przepadek przedmiotów wymienionych w art. 16 § 2 i 3.”,
- b) § 3 otrzymuje brzmienie:
„§ 3. W wypadkach określonych w art. 80 § 4, art. 81 § 4 i art. 82 § 3 można orzec przepadek przedmiotów wymienionych w art. 16 § 1 i 2.”;
- 35) w art. 92:
- a) § 1 otrzymuje sankcję:
„podlega karze grzywny do 500 000 złotych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.”,
- b) § 2 otrzymuje brzmienie:
„§ 2. Jeżeli podatek narażony na uszczuplenie nie przekracza 25000 złotych, sprawca podlega karze grzywny do 100 000 złotych.”,
- c) § 4 i 5 otrzymują brzmienie:
„§ 4. Jeżeli podatek narażony na uszczuplenie nie przekracza 2500 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.
§ 5. W wypadku niezgłoszenia do opodatkowania działalności gospodarczej można orzec
- przepadek przedmiotów wymienionych w art. 16 § 1.”;
- 36) w art. 93:
- a) § 1 otrzymuje sankcję:
„podlega karze grzywny do 250 000 złotych.”,
- b) § 3 otrzymuje brzmienie:
„§ 3. Jeżeli następstwem czynu określonego w § 1 lub 2 jest uszczuplenie podatku przekraczające 25 000 złotych lub uniemożliwienie ściągnięcia takiej należności, sprawca podlega karze grzywny do 500 000 złotych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.”,
- c) w § 4 wyraz „rzeczy” zastępuje się wyrazem „przedmiotów”;
- 37) w art. 97:
- a) § 1 otrzymuje sankcję:
„podlega karze grzywny do 50 000 złotych.”,
- b) § 2 otrzymuje brzmienie:
„§ 2. Jeżeli uszczuplona kwota podatku nie przekracza 20 000 złotych, sprawca podlega karze grzywny do 25 000 złotych.”,
- c) § 4 otrzymuje brzmienie:
„§ 4. Jeżeli uszczuplona kwota podatku nie przekracza 2 500 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.”,
- d) skreśla się § 5;
- 38) w art. 98:
- a) § 1 otrzymuje sankcję:
„podlega karze grzywny do 250 000 złotych albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.”,
- b) § 2 otrzymuje brzmienie:
„§ 2. Jeżeli nie wpłacona kwota podatku nie przekracza 20 000 złotych, sprawca podlega karze grzywny do 100 000 złotych.”,
- c) § 4 otrzymuje brzmienie:
„§ 4. Jeżeli nie wpłacona kwota podatku nie przekracza 2 500 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.”,
- d) skreśla się § 5;
- 39) w art. 100, w art. 103 i w art. 110 w § 1 wyrazy „ustawy o zobowiązaniach podatkowych” zastępuje się wyrazami „ustawy — Ordynacja podatkowa”;
- 40) po art. 101 dodaje się art. 101a w brzmieniu:
„Art. 101a. § 1. Kto przez wprowadzenie w błąd uprawnionego organu naraża Skarb Państwa na bezpodstawny zwrot podatku, podlega karze grzywny do 500 000 złotych albo

karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Jeżeli kwota bezpodstawnie żądana nie przekracza 2 500 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.”;

41) w art. 102 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto wbrew przepisom ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym lub ustawy — Ordynacja podatkowa nie wystawia faktury albo rachunku za wykonane świadczenie, odmawia wydania faktury albo rachunku lub nie przechowuje kopii wystawionych faktur albo rachunków, podlega karze grzywny do 25 000 złotych.”;

42) w art. 104a § 1 otrzymuje sankcję:

„podlega karze grzywny do 25 000 złotych.”;

43) w art. 105 § 1 otrzymuje sankcję:

„podlega karze grzywny do 25 000 złotych.”;

44) w art. 108:

a) § 1 otrzymuje sankcję:

„podlega karze grzywny do 50 000 złotych.”,

b) skreśla się § 3,

c) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Jeżeli skasowane znaki opłaty skarbowej opiewały na kwotę nie przekraczającą 2 500 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.”,

d) w § 5 wyrazy „1—4” zastępuje się wyrazami „1, 2 i 4”;

45) w art. 113 w § 1 wyrazy „ustawy o zobowiązaniach podatkowych bądź przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego w sprawach zobowiązań podatkowych” zastępuje się wyrazami „ustawy — Ordynacja podatkowa”;

46) w art. 115 wyrazy „ustawy o zobowiązaniach podatkowych oraz przepisy o postępowaniu w sprawach zobowiązań podatkowych” zastępuje się wyrazami „ustawy — Ordynacja podatkowa”;

47) w art. 116:

a) w § 1 wyraz „gminy” zastępuje się wyrazami „jednostki samorządu terytorialnego”,

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Księga jest to:

- 1) księga rachunkowa,
- 2) księga przychodów i rozchodów,
- 3) ewidencja,
- 4) rejestr,
- 5) inne podobne urządzenie ewidencyjne, do którego prowadzenia zobowiązuje przepis prawa.”;

48) art. 121¹ otrzymuje sankcję:

„podlega karze grzywny do 25 000 złotych.”;

49) art. 122 otrzymuje brzmienie:

„Art. 122. W sprawach o przestępstwa skarbowe zagrożone karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności orzekają sądy powszechne, a w stosunku do osób wymienionych w art. 12 pkt 1 lit. a) i lit. c) ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. — Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego (Dz.U. Nr 89, poz. 556 i Nr 160, poz. 1083) — sądy wojskowe.”;

50) w art. 123:

a) w § 1 wyraz „zasadniczą” skreśla się,

b) w § 2 wyrazy „art. 99—103 Kodeksu karnego” zastępuje się wyrazami „art. 94—98 Kodeksu karnego i w art. 18 § 2 pkt 1 oraz w § 3 niniejszej ustawy”,

c) dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. Sprawy o wykroczenia skarbowe określone w § 1 należą jednak do właściwości sądu, jeżeli zachodzi wątpliwość co do poczytalności obwinionego albo jeżeli zachodzi potrzeba zastosowania środka zabezpieczającego określonego w art. 18 § 2 pkt 1.”;

51) art. 126 otrzymuje brzmienie:

„Art. 126. § 1. W postępowaniu przed finansowymi organami orzekającymi lub organami dochodzenia w sprawach o przestępstwa i wykroczenia skarbowe stosuje się odpowiednio art. 2, 4—10, 16, 17 § 1 pkt 1—8 i 11 oraz § 3, art. 19, 22, 213, 214 § 3—6 i § 8 oraz art. 578—584 Kodeksu postępowania karnego. Przez określenie „sąd” lub „prokurator” należy rozumieć również finansowy organ orzekający lub organ dochodzenia, przed którym toczy się sprawa.

§ 2. W sprawach o przestępstwa skarbowe stosuje się odpowiednio art. 21 i 585—589 Kodeksu postępowania karnego.”;

52) w art. 129 w pkt 1 wyrazy „art. 48, 56, 63 § 1 i 2 oraz w art. 80—87” zastępuje się wyrazami „art. 48, 63 § 1 i 2, art. 80—87 oraz art. 91¹”, a wyrazy „Ministra Handlu Zagranicznego” zastępuje się wyrazami „Ministra Finansów”;

53) w art. 131 wyrazy „Minister Handlu Zagranicznego” zastępuje się wyrazami „Minister Finansów”;

54) art. 133 otrzymuje brzmienie:

„Art. 133. § 1. W zakresie właściwości miejscowej stosuje się odpowiednio przepisy art. 31, 32 § 1 i 2, art. 33 § 1 i art. 34 Kodeksu postępowania karnego.

§ 2. Jeżeli nie można ustalić właściwości miejscowej na podstawie przepisów określonych w § 1 albo jeżeli ważne względy za tym przemawiają, Minister Finansów wyznacza finansowy organ orzekający, który ma sprawę rozpoznać. Powyższe uprawnienia minister może przekazać finansowym organom orzekającym drugiej instancji.”;

55) art. 135 otrzymuje brzmienie:

„Art. 135. § 1. Pracownik finansowego organu orzekającego lub organu dochodzenia jest z mocy prawa wyłączony od udziału w sprawie, jeżeli:

- 1) sprawa dotyczy tego pracownika bezpośrednio,
- 2) jest małżonkiem strony albo jej obrońcy, pełnomocnika lub przedstawiciela ustawowego, albo pozostaje we wspólnym pożyciu z jedną z tych osób,
- 3) jest krewnym lub powinowatym w linii prostej, a w linii bocznej aż do stopnia pomiędzy dziećmi rodzeństwa osób wymienionych w pkt 2, albo jest związany z jedną z tych osób węzłem przysposobienia, opieki lub kurateli,
- 4) był świadkiem czynu, o który sprawa się toczy, albo w tej samej sprawie był przesłuchany w charakterze świadka lub występował jako biegły,
- 5) brał udział w sprawie jako obrońca, pełnomocnik lub przedstawiciel ustawowy strony,
- 6) brał udział w niższej instancji w wydaniu zaskarżonego rozstrzygnięcia lub wydał zaskarżone zarządzenie,
- 7) brał udział w wydaniu orzeczenia, które zostało uchylone,
- 8) brał udział w wydaniu postanowienia o warunkowym umorzeniu postępowania.

§ 2. Powody wyłączenia trwają mimo ustania uzasadniającego je małżeństwa, wspólnego pożycia, przysposobienia, opieki lub kurateli.”;

56) w art. 138 § 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Do oskarżonego i jego obrońcy stosuje się art. 73—77, art. 79 § 1, 2 i 4, art. 82, 83, 85, 86 i 175 Kodeksu postępowania karnego i odpowiednio art. 72 i 84 tego kodeksu. W postępowaniu przygotowawczym dotyczącym przestępstwa skarbowego należącego do właściwości sądów stosuje się po-

nadto art. 78 i 81 Kodeksu postępowania karnego.

§ 3. Jeżeli w sprawie o przestępstwo skarbowe należące do właściwości finansowych organów orzekających lub organów dochodzenia albo w sprawie o wykroczenia skarbowe zachodzi konieczność wyznaczenia obrońcy z urzędu z przyczyn wskazanych w art. 79 § 1 i 2 Kodeksu postępowania karnego, finansowy organ orzekający pierwszej instancji lub finansowy organ dochodzenia zwraca się w tej sprawie do prezesa miejscowo właściwego sądu rejonowego o wyznaczenie obrońcy.”;

57) w art. 139:

- a) w § 1 po wyrazie „prawna” skreśla się przecinek, a wyrazy „zrzeszenie lub organizacja” zastępuje się wyrazami „lub jednostka organizacyjna nie mająca osobowości prawnej”,
- b) w § 3 wyrazy „art. 62 i 66” zastępuje się wyrazami „art. 72 i 75”,
- c) w § 4 wyrazy „artykuły 165—167” zastępuje się wyrazami „przepisy art. 182, 183 i 185”;

58) w art. 145 wyrazy „art. 92” zastępuje się wyrazami „art. 105”;

59) w art. 146 wyrazy „art. 104” zastępuje się wyrazami „art. 119”, a wyrazy „103, 105 i 106” zastępuje się wyrazami „118, 120 i 121”;

60) w art. 147:

- a) w § 1 wyrazy „art. 107—112” zastępuje się wyrazami „art. 122—127”,
- b) w § 3 wyrazy „art. 111 § 1” zastępuje się wyrazami „art. 126 § 1”;

61) art. 148 otrzymuje brzmienie:

„Art. 148. Do doręczeń stosuje się odpowiednio art. 128—134, 136—138, 139 § 1 i 3, art. 140 i 142 Kodeksu postępowania karnego oraz przepisy wydane na podstawie art. 141 tego kodeksu.”;

62) w art. 149:

- a) w § 1 wyrazy „art. 129 § 1 pkt 1—7 i § 2, art. 131, 133 § 1, art. 134, 136 i 137” zastępuje się wyrazami „art. 143 § 1 pkt 1—9 i § 2, art. 145, 147 § 1, § 2 pkt 1, § 3 i 4, art. 148, 150 i 151”, a wyrazy „art. 133 § 2” zastępuje się wyrazami „art. 147 § 5”,

- b) w § 2 wyrazy „Artykuł 130 § 3” zastępuje się wyrazami „Przepis art. 144 § 3”;

63) w art. 150 w § 2 wyrazy „Artykuł 143 § 1 i 2” zastępuje się wyrazami „Przepis art. 157”;

64) w art. 151 w § 2 wyrazy „art. 146—151” zastępuje się wyrazami „art. 161—166”;

65) art. 152 otrzymuje brzmienie:

„Art. 152. § 1. Do dowodów stosuje się art. 167—174, 176—180 § 1—3 i § 5, art. 181 § 2, art. 182—185, 190, 191, 192 § 2, 3 i 4, art. 193—195, 198—208, 211, 212 i art. 215—236 Kodeksu postępowania karnego ze zmianami wynikającymi z przepisów niniejszego rozdziału. Określone w tych przepisach uprawnienia i obowiązki procesowe Policji dotyczą także innych organów dochodzenia.

§ 2. Finansowy organ dochodzenia może wystąpić z wnioskiem do prokuratora o przedsięwzięcie czynności, o których mowa w art. 237 § 1 i 2 Kodeksu postępowania karnego. Przepisy art. 237 § 3 pkt 14 i 15, § 4—7 i art. 238—242 Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio.”;

66) po art. 152 dodaje się art. 152a w brzmieniu:

„Art. 152a. Organ dochodzenia lub finansowy organ orzekający, przed którym toczy się postępowanie, zarządza w stosunku do oskarżonego przeprowadzenie wywiadu środowiskowego przez zawodowego kuratora sądowego, gdy zachodzi wątpliwość co do poczytalności oskarżonego. Przepisy art. 214 § 3—8 i art. 216 Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio.”;

67) w art. 153:

a) w § 1 wyrazy „art. 162 § 3” zastępuje się wyrazami „art. 179 § 3”,

b) w § 2 wyrazy „art. 163” zastępuje się wyrazami „art. 180”,

c) w § 3 wyrazy „art. 164 § 2” zastępuje się wyrazami „art. 181 § 2”;

68) w art. 154 wyrazy „art. 167” zastępuje się wyrazami „art. 185”;

69) w art. 155 wyrazy „174 § 3” zastępuje się wyrazami „192 § 2”;

70) w art. 156 wyrazy „art. 160, 162, 163, 172, 173 § 1 i art. 179” zastępuje się wyrazami „art. 177, 179, 180, 190, 191 i 196”;

71) w art. 157:

a) w § 1 wyrazy „art. 189, 191, 197 § 3 i w art. 198 § 1” zastępuje się wyrazami „art. 217 § 1 i 3, art. 218 § 1 i art. 220”, a wyrazy „art. 198 § 1” zastępuje się wyrazami „art. 218 § 1”,

b) w § 2 wyrazy „art. 200” zastępuje się wyrazami „art. 231 § 1”,

c) w § 3 w zdaniu drugim wyrazy „Handlu Zagranicznego w porozumieniu z Ministrem” skreśla się,

d) w § 4 wyrazy „art. 201” zastępuje się wyrazami „art. 232”;

72) w art. 158 wyrazy „art. 205—208” zastępuje się wyrazami „art. 243—248”, a dwukrotnie użyte wyrazy „Milicji Obywatelskiej” zastępuje się wyrazem „Policji”;

73) w art. 159:

a) w § 1 wyrazy „art. 209—216, 217 § 1 i 2 i art. 218—238” zastępuje się wyrazami „odpowiednio art. 249—257, 258 § 1, 2 i 4 oraz art. 259—280”,

b) w § 2 wyrazy „art. 239—241” zastępuje się wyrazami „art. 281—284”;

74) w art. 160:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Na świadka, biegłego, tłumacza lub specjalistę, który bez podania usprawiedliwienia nie stawił się na wezwanie organu prowadzącego postępowanie albo bez zezwolenia tego organu wydalili się z miejsca czynności przed jej zakończeniem lub odmówił złożenia zeznań albo wykonania obowiązków biegłego, tłumacza lub specjalisty, można nałożyć karę porządkową do 2 500 złotych.”,

b) w § 5 wyrazy „osoby odpowiedzialnej” zastępuje się wyrazem „odpowiedzialnego”, a wyraz „nią” zastępuje się wyrazem „niego”,

c) w § 6 wyrazy „Artykuł 245 § 2” zastępuje się wyrazami „Przepis art. 288 § 2”,

d) skreśla się § 7;

75) art. 161 i 162 otrzymują brzmienie:

„Art. 161. W wypadkach określonych w art. 160 § 1 organ dochodzenia, a w postępowaniu przed organem orzekającym — ten organ, może ponadto zarządzić przymusowe doprowadzenie przez Policję świadka, biegłego, tłumacza, specjalisty lub odpowiedzialnego posiłkowo. Przepis art. 285 § 2 Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio.

Art. 162. W postępowaniu przygotowawczym dotyczącym sprawy należącej do właściwości sądów, jeżeli kary określone w art. 160 § 1 i 2 okazały się nieskuteczne albo gdy inne ważne względy za tym przemawiają, kierownik organu prowadzącego dochodzenie może zwrócić się do prokuratora z wnioskiem o zastosowanie kar porządkowych określonych w art. 285 § 1, art. 288 i 289 § 1 Kodeksu postępowania karnego, a do sądu rejonowego, w okręgu którego prowadzi się postępowanie o zastosowanie kary porządkowej przewidzianej w art. 287 § 2 tego kodeksu. W razie uwzględnienia wniosku sto-

suje się odpowiednio również art. 286, 287 § 3 i 4, art. 289 § 2 i art. 290 § 2 i 3 Kodeksu postępowania karnego.”;

76) w art. 163:

- a) w § 2 wyrazy „osoby odpowiedzialnej” zastępuje się wyrazem „odpowiedzialnego”,
- b) w § 3 wyrazy „groźących kar konfiskaty mienia, przypadku rzeczy lub jej” zastępuje się wyrazami „groźącego przypadku osiągniętych korzyści majątkowych, przypadku przedmiotów lub ich”;

77) art. 164 otrzymuje brzmienie:

„Art. 164. § 1. Zabezpieczenie grożącej kary grzywny, kary pieniężnej, równowartości pieniężnej przedmiotów przestępstwa lub wykroczenia skarbowego, kosztów postępowania oraz uszczuplonych należności państwowych następuje w sposób określony w art. 164 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 1991 r. Nr 36, poz. 161, z 1992 r. Nr 20, poz. 78, z 1993 r. Nr 28, poz. 127, z 1995 r. Nr 85, poz. 426, z 1996 r. Nr 43, poz. 189 i Nr 146, poz. 680 oraz z 1997 r. Nr 137, poz. 926 i Nr 141, poz. 943 i 944).

§ 2. Do zabezpieczenia groźącego przypadku osiągniętych korzyści majątkowych lub przypadku przedmiotów stosuje się odpowiednio art. 292 § 2 Kodeksu postępowania karnego.”;

78) art. 166 i 167 otrzymują brzmienie:

„Art. 166. § 1. W postępowaniu przygotowawczym w sprawie o przestępstwo skarbowe popełnione w okolicznościach określonych w art. 25 § 1 pkt 1 lub art. 26 § 2 kierownik organu dochodzenia może, niezależnie od uprawnień określonych w art. 165, zwrócić się do prokuratora o wydanie postanowienia o zabezpieczeniu majątkowych kar i środków karnych oraz uszczuplonych należności państwowych. Postanowienie takie prokurator może wydać również z urzędu.

§ 2. W wypadkach określonych w § 1 stosuje się odpowiednio art. 25 Kodeksu karnego wykonawczego.

Art. 167. W postanowieniu o zabezpieczeniu określa się zakres i sposób tego zabezpieczenia. Na postanowienie o zabezpieczeniu przysługuje zażalenie. Zażalenie na postanowienie organu finansowego lub prokuratora rozstrzyga sąd właściwy do rozpoznania sprawy.”;

79) w art. 168 wyraz „konfiskata” zastępuje się wyrazami „przepadek osiągniętych korzyści majątkowych”;

80) w art. 169 w § 2 wyrazy „Artykuły 189—203 i 253 § 3 i 4” zastępuje się wyrazami „Przepisy art. 217—236 i 295 § 3 i 4”;

81) w art. 171 w § 1 i 2 wyrazy „Milicję Obywatelską” zastępuje się wyrazem „Policję”;

82) w art. 172 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) zebranie danych stosownie do art. 213 i 214 § 3—8 Kodeksu postępowania karnego,”;

83) art. 173 otrzymuje brzmienie:

„Art. 173. W postępowaniu przygotowawczym stosuje się odpowiednio art. 298 § 2, art. 299—303, 305 § 3 i 4, art. 308, 312—315, 318, 324, 326 i 327 Kodeksu postępowania karnego, a w postępowaniu należącym do właściwości sądów również art. 316, 317, 321, 322, 329, 331—333, 334 § 1 i art. 336 tego kodeksu, ze zmianami wynikającymi z przepisów niniejszego rozdziału. Określone w tych przepisach uprawnienia i obowiązki dotyczą również innych organów prowadzących dochodzenie w sprawach karnych skarbowych.”;

84) w art. 174:

a) w § 2 w pkt 1 wyrazy „art. 48, 56, 63 § 1 i 2 oraz w art. 80—87” zastępuje się wyrazami „art. 48, 63 § 1 i 2, art. 80—87 oraz w art. 91¹”,

b) w § 4 na końcu dodaje się zdanie drugie w brzmieniu: „Przepis ten stosuje się odpowiednio do inspekcji celnej.”,

c) w § 5 po wyrazie „Finansów” skreśla się przecinek i wyrazy „a w sprawach należących do właściwości organów administracji celnej — Minister Handlu Zagranicznego.”;

85) w art. 175 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Dochodzenie mogą prowadzić również organy:

1) Policji — w sprawach o przestępstwa i wykroczenia skarbowe ujawnione przez Policję,

2) Żandarmerii Wojskowej — w sprawach o przestępstwa i wykroczenia skarbowe popełnione przez osoby wymienione w art. 12 pkt 1 lit. a) i c) ustawy — Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego,

3) Straży Granicznej — w sprawach o przestępstwa i wykroczenia skarbowe wymienione w art. 174 § 2 pkt 1, ujawnione przez te organy.”;

86) w art. 179:

a) w § 2 skreśla się zdanie drugie,

b) w § 3 wyrazy „art. 564 § 1 Kodeksu postępowania karnego” zastępuje się wyrazami „art. 12 pkt

- 1 lit. a) i c) ustawy — Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego”;
- 87) w art. 181 wyrazy „do lat 2” zastępuje się wyrazami „do lat 3”;
- 88) w art. 182:
- a) skreśla się oznaczenie § 1, a wyrazy „Art. 272 § 2” zastępuje się wyrazami „Przepis art. 316 § 2”,
- b) skreśla się § 2;
- 89) w art. 185:
- a) w § 1 wyrazy „do lat 2” zastępuje się wyrazami „do lat 3”,
- b) w § 3 w pkt 2 wyrazy „karą dodatkową przypadku” zastępuje się wyrazami „przypadkiem przedmiotów”;
- 90) skreśla się art. 191;
- 91) art. 192 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 192. § 1. W sprawie o przestępstwo skarbowe, nie należące do właściwości sądów, a w innej sprawie o przestępstwo skarbowe, której prokurator nie przejął do swego prowadzenia, postanowienie o warunkowym umorzeniu postępowania wydaje kierownik finansowego organu orzekającego pierwszej instancji z urzędu lub na wniosek organu dochodzeniowego.
- § 2. Jeżeli przestępstwo skarbowe polega na uszczupleniu należności państwowej i należność ta nie została zapłacona, postanowienie powinno określać termin jej zapłaty.
- § 3. Na postanowienie o warunkowym umorzeniu prokuratorowi i oskarżonemu przysługuje zażalenie do sądu. W razie orzeczenia przypadku przedmiotów zażalenie przysługuje również interwientowi.
- § 4. Postanowienie o podjęciu postępowania warunkowo umorzonego wydaje finansowy organ orzekający drugiej instancji.
- § 5. Przed podjęciem postępowania organ określony w § 4 może przedsięwziąć lub zlecić finansowemu organowi dochodzenia dokonanie niezbędnych czynności dowodowych w celu sprawdzenia okoliczności uzasadniających wydanie postanowienia o podjęciu postępowania.”;
- 92) w art. 193 skreśla się wyrazy „prokuratora lub”, a wyrazy „art. 484 § 1 i art. 485” zastępuje się wyrazami „art. 549 i 550”;
- 93) w art. 194 § 2 otrzymuje brzmienie:
- „§ 2. Przepis art. 192 § 5 stosuje się odpowiednio.”;
- 94) w art. 195 § 2 otrzymuje brzmienie:
- „§ 2. Jeżeli postanowienie o umorzeniu było wydane lub zatwierdzone przez prokuratora, stosuje się art. 328 Kodeksu postępowania karnego.”;
- 95) w części II w dziale II — Postępowanie karne skarbowe, tytuł rozdziału 9 otrzymuje brzmienie:
- „Rozdział 9. Dobrowolne poddanie się odpowiedzialności”;
- 96) art. 196 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 196. § 1. W postępowaniu przygotowawczym, a w postępowaniu przed finansowym organem orzekającym przed wydaniem orzeczenia karnego, oskarżony może złożyć na piśmie lub do protokołu wniosek o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności. Składając taki wniosek, oskarżony obowiązany jest uiszczyć jednocześnie kwotę odpowiadającą co najmniej najniższej grzywnie (karze pieniężnej) grożącej za dany czyn, a jeżeli czyn jest zagrożony przypadkiem przedmiotów — wyrazić zgodę na ich przepadek lub uiszczyć równowartość pieniężną tych przedmiotów.
- § 2. Jeżeli stosownie do przepisów niniejszej ustawy orzeczenie przypadku przedmiotów nie jest obowiązkowe, oskarżony może ograniczyć wyrażenie zgody na przepadek lub uiszczyć równowartość pieniężną tylko niektórych przedmiotów zagrożonych tym przypadkiem albo złożyć wniosek o całkowite zaniechanie przypadku lub uiszczenia równowartości pieniężnej; przepisu tego nie stosuje się, jeżeli przepadek dotyczy przedmiotu, który może ułatwić ponowne popełnienie czynu zabronionego.
- § 3. Nie jest dopuszczalne dobrowolne poddanie się odpowiedzialności w sprawach o przestępstwa skarbowe zagrożone karą pozbawienia wolności albo karą ograniczenia wolności, jak również gdy zgłoszono interwencję co do przedmiotów zagrożonych przypadkiem.
- § 4. Oskarżony może cofnąć wniosek o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności nie wcześniej niż po upływie 4 miesięcy od jego złożenia. Niedopuszczalne jest cofnięcie takiego wniosku po doręczeniu posta-

nowienia zezwalającego na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności.”;

97) w art. 197:

- a) w § 1 dwukrotnie użyty wyraz „karze” zastępuje się wyrazem „odpowiedzialności”,
- b) w § 2 wyraz „rzeczy” zastępuje się wyrazem „przedmiotów”,
- c) w § 3 wyrazy „Minister Handlu Zagranicznego” zastępuje się wyrazami „Minister Finansów”, a wyraz „karze” zastępuje się wyrazem „odpowiedzialności”;

98) w art. 198:

- a) w § 1 wyraz „karze” zastępuje się wyrazem „odpowiedzialności”, a dwukrotnie użyty wyraz „rzeczy” zastępuje się wyrazem „przedmiotów”,
- b) w § 2 wyraz „karze” zastępuje się wyrazem „odpowiedzialności”,
- c) § 3 otrzymuje brzmienie:
„§ 3. Prawomocne postanowienie zezwalające na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności powoduje te same skutki co prawomocne rozstrzygnięcie kończące postępowanie w sprawie; postanowienie to nie podlega wpisowi do rejestru karnego.”,
- d) dodaje się § 4 w brzmieniu:
„§ 4. Uiszczenie grzywny za przestępstwo skarbowe w drodze dobrowolnego poddania się odpowiedzialności nie stanowi przesłanki powrotu do przestępstwa skarbowego określonego w art. 25 § 1 pkt 4.”;

99) w art. 199 wyraz „karze” zastępuje się wyrazem „odpowiedzialności”, a wyraz „kar” zastępuje się wyrazami „majątkowych kar i środków karnych”;

100) w art. 201 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Orzeczenie skazujące powinno ponadto zawierać dokładne ustalenie czynu przypisanego oskarżonemu oraz rodzaj i wysokość wymierzonej kary, środków karnych i kary zastępczej.”;

101) w art. 204 na końcu zdania drugiego skreśla się kropkę i dodaje wyrazy „i innych środków przewidzianych w ustawie.”;

102) w art. 208 w § 2 po wyrazie „skarbowe” dodaje się wyrazy „lub wykroczenie skarbowe”;

103) w art. 211 w pkt 1 wyrazy „kary surowszej od wymierzonej” zastępuje się wyrazami „surowszej kary lub surowszego środka karnego niż wymierzone”;

104) w art. 212 wyrazy „istnieją względy przemawiające” zastępuje się wyrazami „te same względy przemawiają”;

105) w art. 213 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) rażącej niewspółmierności kary lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego lub innego środka.”;

106) w art. 214 wyrazy „art. 11 pkt 1” zastępuje się wyrazami „art. 17 § 1 pkt 1 i 2”;

107) art. 215—217 otrzymują brzmienie:

„Art. 215. § 1. Niezależnie od granic odwołania i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybień na treść orzeczenia finansowy organ orzekający drugiej instancji uchyla zaskarżone orzeczenie, jeżeli:

- 1) w wydaniu orzeczenia brał udział pracownik podlegający wyłączeniu na podstawie art. 135 § 1 pkt 4, 5 oraz 7 i 8,
- 2) orzeczono o karze, środku karnym lub środku zabezpieczającym nieznanym ustawie,
- 3) zachodziła jedna z okoliczności wyłączających postępowanie, wymienionych w art. 17 § 1 pkt 5—8 Kodeksu postępowania karnego,
- 4) oskarżony nie miał obrońcy w wypadkach określonych w art. 79 § 1 i 2 Kodeksu postępowania karnego lub obrońca nie brał udziału w czynnościach, w których jego udział był obowiązkowy,
- 5) finansowy organ orzekający orzekł w sprawie należącej do właściwości sądów,
- 6) orzeczenie zostało wydane z naruszeniem przepisów o właściwości rzeczowej,
- 7) w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia,
- 8) po wydaniu orzeczenia ujawniły się fakty lub dowody nie znane przedtem finansowemu organowi orzekającemu pierwszej instancji, z których wynika, że oskarżonemu należało wymierzyć karę znacznie surowszą.

§ 2. Uchylenie orzeczenia jedynie z powodów określonych w § 1 pkt 3 i 4 może nastąpić tylko na korzyść oskarżonego.

Art. 216. Jeżeli utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe, podlega ono zmianie na korzyść oskarżonego albo uchyleniu, niezależnie od granic odwołania i podniesionych zarzutów.

- Art. 217. Nie zmieniając ustaleń faktycznych, finansowy organ orzekający drugiej instancji poprawia błędną kwalifikację prawną, niezależnie od granic odwołania i podniesionych zarzutów. Poprawienie kwalifikacji prawnej na niekorzyść oskarżonego może nastąpić tylko wtedy, gdy wniesiono środek odwoławczy na jego niekorzyść.”;
- 108) w art. 219 w § 1 wyrazy „orzec karę surowszą niż orzeczone w uchylonym orzeczeniu tylko wtedy, gdy uchylenie nastąpiło z przyczyn określonych w art. 215 pkt 1, 2 lub 6—8” zastępuje się wyrazami „wydać orzeczenie surowsze niż uchylone, tylko wtedy, gdy orzeczenie to było zaskarżone na niekorzyść oskarżonego”;
- 109) w art. 226 po wyrazie „kary” dodaje się wyrazy „i innego środka”;
- 110) w art. 229 wyrazy „w art. 215 pkt 5 i 7” zastępuje się wyrazami „w art. 215 § 1 pkt 5 i 7,”;
- 111) w art. 231 po wyrazie „Generalnego” skreśla się wyrazy „Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej”;
- 112) w art. 233 w § 2 skreśla się wyrazy „zespołu adwokackiego”;
- 113) w art. 234 wyrazy „częściowo od zwrotu Skarbowi” zastępuje się wyrazami „ w części od zapłaty na rzecz Skarbu”, a kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy „jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności.”;
- 114) w art. 235:
- a) w § 1 skreśla się zdanie drugie,
- b) § 4 otrzymuje brzmienie:
- „§ 4. Można zaniechać wydania rozstrzygnięcia o kosztach, jeżeli nie przekraczają one łącznie kwoty 20 złotych w stosunku do jednego oskarżonego.”;
- 115) w art. 236 wyrazy „art. 542, 547 § 3 i 4, art. 548 i 553” zastępuje się wyrazami „art. 619 § 1, art. 625, 630 i 633”;
- 116) w art. 238:
- a) w § 2 w zdaniu pierwszym kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy „chyba że ustawa stanowi inaczej.”,
- b) dodaje się § 4 i 5 w brzmieniu:
- „§ 4. Jeżeli Kodeks karny wykonawczy używa w znaczeniu ogólnym określenia „skazany”, odpowiednie przepisy mają zastosowanie także do ukaranego za wykroczenie skarbowe.
- § 5. Jeżeli Kodeks karny wykonawczy używa w znaczeniu ogólnym określenia „wyrok”, odpowiednie przepisy mają zastosowanie także do rozstrzygnięć w sprawach o wykroczenia skarbowe”;
- 117) w art. 239 dodaje się § 4 w brzmieniu:
- „§ 4. Wydane w postępowaniu wykonawczym postanowienia i zarządzenia doręcza się stronom, jeżeli przysługuje im środek zaskarżenia, a strony nie były przy ich ogłoszeniu.”;
- 118) w art. 240:
- a) w § 2 wyrazy „podlegających odprawie celnej lub będących w dyspozycji urzędu celnego dokonuje ten urząd” zastępuje się wyrazami „lub wartościach dewizowych podlegających kontroli celnej lub będących w dyspozycji urzędu celnego lub inspekcji celnej, dokonują te organy”,
- b) dodaje się § 3 w brzmieniu:
- „§ 3. Do decyzji organów określonych w § 1 i 2 stosuje się odpowiednio przepis art. 7 Kodeksu karnego wykonawczego.”;
- 119) w art. 241 w § 1 wyrazy „14 dni” zastępuje się wyrazami „30 dni”;
- 120) w art. 242 w zdaniu drugim wyrazy „art. 125²” zastępuje się wyrazami „art. 28 i 29”;
- 121) w art. 243:
- a) dotychczasowa treść otrzymuje oznaczenie § 1,
- b) dodaje się § 2 w brzmieniu:
- „§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio w razie niejednoczesnego skazania przez organy orzekające na karę pieniężną za wykroczenie skarbowe i na karę grzywny za inne wykroczenie.”;
- 122) art. 244 —248 otrzymują brzmienie:
- „Art. 244. § 1. Finansowy organ orzekający pierwszej instancji może odroczyć ścisgnięcie grzywny albo rozłożyć ją na raty, stosując odpowiednio art. 49 i 50 Kodeksu karnego wykonawczego.
- § 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do ścisgnięcia kary pieniężnej, równowartości pieniężnej przedmiotów przestępstwa lub wykroczenia skarbowego oraz do kosztów postępowania.
- § 3. Odroczenie uiszczenia grzywny lub rozłożenie jej na raty można uzależnić od zabezpieczenia jej na majątku skazanego za przestępstwo skarbowe lub na majątku odpowiedzialnego posiłkowo za przestępstwo skarbowe.
- Art. 245. Jeżeli ukarany nie uiszczy grzywny lub kary pieniężnej w terminie, a nie można ich ścisgnąć w drodze egzekucji, finansowy organ orzekający pierwszej instancji:
- 1) może, w szczególnie uzasadnionych wypadkach, grzywnę lub ka-

rępienną w całości albo w części umorzyć stosownie do art. 51 Kodeksu karnego wykonawczego,

- 2) w pozostałych wypadkach postanawia o przekazaniu sprawy do sądu rejonowego właściwego ze względu na miejsce zamieszkania lub pobytu skazanego z wnioskiem o wykonanie kary grzywny lub kary pieniężnej w formie pracy społecznie użytecznej określonej w art. 12¹ § 3 i 4 lub w art. 42 § 3 i 4 albo zastępczej kary pozbawienia wolności; postanowienie to powinno zawierać uzasadnienie; o możliwości przekazania sprawy informuje się skazanego lub jego obrońcę.

Art. 246. § 1. Wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności następuje w trybie i na zasadach określonych w Kodeksie karnym wykonawczym oraz w art. 274a niniejszej ustawy.

§ 2. O przerwie w wykonaniu zastępczej kary pozbawienia wolności, o warunkowym zawieszeniu jej wykonania oraz o warunkowym zwolnieniu orzeka sąd penitencjarny po wysłuchaniu także przedstawiciela finansowego organu orzekającego. Przepis art. 52 Kodeksu karnego wykonawczego oraz art. 275a niniejszej ustawy stosuje się odpowiednio.

§ 3. Przepis § 2 stosuje się odpowiednio do odroczenia wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności.

Art. 247. § 1. Do zabezpieczenia i egzekucji grzywny, kary pieniężnej, równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego oraz kosztów postępowania, jak również do zabezpieczenia uszczuplonych należności państwowych stosuje się odpowiednio art. 25, 26 i 28 Kodeksu karnego wykonawczego.

§ 2. Zabezpieczenie przypadku osiągniętych korzyści majątkowych oraz zabezpieczenie i egzekucja przypadku przedmiotów następuje w trybie i na zasadach przewidzianych w Kodeksie karnym wykonawczym. Osoba trzecia roszcząca prawo do przedmiotu objętego zabezpieczeniem lub egzekucją przypadku przedmiotu może dochodzić swych roszczeń tylko w trybie określonym w art. 19 niniejszej ustawy.

§ 3. Jeżeli zabezpieczenie określone w § 1 lub 2 nastąpiło na przedmiotach, których przechowanie jest po-

łączone ze znacznymi kosztami lub nadmiernymi trudnościami albo spowodowałoby znaczne obniżenie wartości przedmiotów, finansowy organ orzekający, a w toku dochodzenia — organ dochodzenia, może zarządzić sprzedaż tych przedmiotów; sprzedaż następuje w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

§ 4. Jeżeli postanowienie o zabezpieczeniu wydał prokurator stosownie do art. 166, przy wykonaniu tego postanowienia w zakresie zabezpieczenia przypadku osiągniętych korzyści majątkowych, kary grzywny, równowartości pieniężnej przedmiotów przestępstwa skarbowego, uszczuplonych należności państwowych i kosztów postępowania stosuje się ponadto odpowiednio art. 25, 26 i 28 Kodeksu karnego wykonawczego.

Art. 248. Do umorzenia postępowania wykonawczego stosuje się odpowiednio art. 15 Kodeksu karnego wykonawczego.”;

123) w art. 249:

a) w § 1 w zdaniu drugim wyrazy „Art. 492 i art. 498” zastępuje się wyrazami „Przepisy art. 560 i 566”;

b) w § 6 wyrazy „art. 495” zastępuje się wyrazami „art. 563”;

124) w art. 252 wyrazy „zarządzić przerwę w jej wykonaniu” zastępuje się wyrazami „lub środka karnego albo zarządzić przerwę w ich wykonaniu”;

125) w art. 255:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sąd rejonowy rozpoznaje w trybie uproszczonym także sprawy skierowane na drogę postępowania sądowego stosownie do art. 208 § 2.”;

b) w § 2 wyrazy „art. 420” zastępuje się wyrazami „art. 470”, a wyrazy „art. 24 lub 25 § 1” zastępuje się wyrazami „art. 25 § 1 lub art. 26 § 2”;

126) w art. 256 w § 4 wyrazy „art. 81—84” zastępuje się wyrazami „art. 90 i 91”;

127) w art. 258 wyrazy „art. 334 i 337—339” zastępuje się wyrazami „art. 389 i 391—394”;

128) w art. 260 wyrazy „art. 503—511” zastępuje się wyrazami „art. 569—577”, a wyrazy „art. 503” zastępuje się wyrazami „art. 569”;

129) art. 263 otrzymuje brzmienie:

„Art. 263. Kasację może wnieść również odpowiedzialny posiłkowo lub interwenient. Przepis art. 393² Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się odpowiednio.”;

130) art. 265 otrzymuje brzmienie:

„Art. 265. Jeżeli sąd uzna, że skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego nie było zasadne, zwraca sprawę organowi, od którego ją otrzymał. Na postanowienie o zwrocie sprawy przysługuje zażalenie finansowemu organowi orzekającemu oraz stronie, która żądała skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.”;

131) w art. 268 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Na rozprawie wolno odczytywać akta sprawy przekazanej sądowi. Przepis art. 512 § 4 Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio.”;

132) w art. 269 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Wyrok wydany w sprawie o wykroczenie skarbowe nie podlega zaskarżeniu; nie dotyczy to wypadku, gdy sąd orzekł na niekorzyść obwinionego.”;

133) w art. 270 w § 1 wyrazy „art. 191 § 4” zastępuje się wyrazami „art. 192 § 3”;

134) w art. 273:

a) w § 2 wyraz „rewizyjnej” zastępuje się wyrazem „odwoławczej”;

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Jeżeli odpowiedzialny posiłkowo, nie mający pełnomocnika, jest nieobecny, sąd zwraca się do właściwej okręgowej rady adwokackiej lub innego właściwego organu o wyznaczenie pełnomocnika. Wyznaczenie adwokata lub radcy prawnego dla nieobecnego odpowiedzialnego posiłkowo jest równoznaczne z udzieleniem pełnomocnictwa.”;

135) art. 274 otrzymuje brzmienie:

„Art. 274. § 1. Wykonanie orzeczeń sądu w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe odbywa się według przepisów Kodeksu karnego wykonawczego, ze zmianami wynikającymi z przepisów niniejszej ustawy. Przepis art. 238 § 4 i 5 stosuje się odpowiednio.

§ 2. W sprawach o wykroczenia skarbowe właściwy do wykonywania orzeczeń wydanych przez sąd jest sąd rejonowy, w którego okręgu orzeczenie jest albo ma być wykonywane. Przepisy art. 13 § 1 i 3 Kodeksu karnego wykonawczego stosuje się odpowiednio.”;

136) po art. 274 dodaje się art. 274a i 274b w brzmieniu:

„Art. 274a. § 1. W razie gdy grzywna została uiszczona lub ściągnięta w drodze eg-

zekucji tylko w części albo tylko w części wykonana w formie pracy społecznie użytecznej, sąd określa wymiar zastępczej kary pozbawienia wolności według zasad przewidzianych w art. 12¹.

§ 2. Od zastępczej kary pozbawienia wolności lub wykonywania pracy społecznie użytecznej skazany może się w każdym czasie zwolnić przez złożenie kwoty pieniężnej przypadającej jeszcze do uiszczenia tytułem grzywny.

§ 3. W uzasadnionych wypadkach sąd może na wniosek skazanego, wobec którego orzeczono wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności, zamienić tę karę na wykonanie pracy społecznie użytecznej. W takim wypadku art. 12¹ stosuje się odpowiednio. Ponowna zamiana zastępczej kary pozbawienia wolności na wykonanie pracy społecznie użytecznej jest niedopuszczalna.

§ 4. Jeżeli skazany uiszczył w wymaganym terminie co najmniej połowę grzywny, a egzekucja pozostałej części okazała się bezskuteczna, sąd, zarządzając wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności, może określić jej wymiar stosując, zgodnie z art. 12¹, przeliczenie korzystniejsze dla skazanego od przeliczenia przyjętego w wyroku. Przepis stosuje się odpowiednio do wykonywania pracy społecznie użytecznej.

Art. 274b. Do odroczenia uiszczenia grzywny lub rozłożenia jej na raty sąd stosuje odpowiednio art. 244 § 3.”;

137) w art. 275:

a) dotychczasowa treść otrzymuje oznaczenie § 1, a wyrazy „art. 122” zastępuje się wyrazami „art. 65 § 1”;

b) dodaje się § 2 i 3 w brzmieniu:

„§ 2. Jeżeli skazany uchyla się od odbycia kary ograniczenia wolności, sąd zamienia ją na zastępczą karę grzywny, przyjmując miesiąc ograniczenia wolności za równoważny grzywnie w wysokości od 75 do 2250 złotych.

§ 3. Jeżeli orzeczenie zastępczej kary grzywny byłoby niecelowe z uwagi na brak możliwości jej uiszczenia lub ściągnięcia w drodze egzekucji, sąd określa zastępczą karę pozbawienia wolności przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności odpowiada 15 dniom pozbawienia wolności. Przepisy art. 65 § 3—6 Kodeksu karnego wykonawczego stosuje się odpowiednio.”;

138) po art. 275 dodaje się art. 275a w brzmieniu:

„Art. 275a. W razie stosowania środków związanych z poddaniem sprawcy próbie, sąd nie może w okresie próby ustanawiać, rozszerzać lub zmieniać obowiązku uiszczenia należności państwowej albo od jego wykonania zwolnić.”;

139) w art. 276:

a) w § 1 wyrazy „Artykuł 125” zastępuje się wyrazami „Przepis art. 25”,

b) w § 3 wyrazy „art. 149 i 155” zastępuje się wyrazami „art. 44 i 49—51”;

140) art. 277 otrzymuje brzmienie:

„Art. 277. § 1. W razie skazania za przestępstwo skarbowe popełnione w okolicznościach określonych w art. 25 § 1 pkt 1 albo w art. 26 § 2 przy egzekucji kary grzywny, przypadku osiągniętych korzyści majątkowych, równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów przestępstwa skarbowego oraz przy egzekucji kosztów sądowych stosuje się art. 25 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego.

§ 2. W razie orzeczenia przypadku osiągniętych korzyści majątkowych organ egzekucyjny określony w art. 27 Kodeksu karnego wykonawczego prowadzi również egzekucję orzeczonej równocześnie grzywny lub równowartości pieniężnej przedmiotów przestępstwa, łącznie z obciążającymi skazanego kosztami sądowymi, jeżeli dokonał uprzednio ich zabezpieczenia.”;

141) w art. 278:

a) w § 1 po wyrazie „celny” dodaje się wyrazy „lub inspekcja celna”, a wyrazy „tego urzędu” zastępuje się wyrazami „tych organów”,

b) w § 2 wyrazy „karę konfiskaty mienia” zastępuje się wyrazami „przepadek osiągniętych korzyści majątkowych”;

142) skreśla się art. 279;

143) art. 280 otrzymuje brzmienie:

„Art. 280. § 1. W sprawach o przestępstwa skarbowe należące do właściwości sądów — do żołnierzy stosuje się odpowiednio przepisy art. 317 § 1, art. 318, 321—323, 324 § 1, art. 325—336 Kodeksu karnego.

§ 2. W sprawach o przestępstwa skarbowe należące do właściwości finansowych organów orzekających oraz w sprawach o wykroczenia skarbowe — do żołnierzy stosuje się odpo-

wiednio art. 317 § 1, art. 318, 321, 331, 333—335 Kodeksu karnego.”;

144) skreśla się art. 281 i 282;

145) w art. 285:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W sprawach o przestępstwa skarbowe zakończone prawomocnym wyrokiem, w których kara nie została wykonana, stosuje się odpowiednio przepisy art. 14 pkt 2—4 i art. 16 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. — Przepisy wprowadzające Kodeks karny (Dz.U. Nr 88, poz. 554 i Nr 160, poz. 1083).”;

b) § 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„§ 3. W sprawach zakończonych prawomocnym rozstrzygnięciem, w których kara nie została wykonana:

1) jeżeli według nowej ustawy czyn objęty wyrokiem nie jest już zagrożony karą pozbawienia wolności, wymierzoną karę pozbawienia wolności podlegającą wykonaniu zamienia się na grzywnę albo karę ograniczenia wolności, przyjmując że jeden miesiąc pozbawienia wolności równa się dwóm miesiącom ograniczenia wolności albo jest równoważny grzywnie w wysokości od 600 do 4500 złotych,

2) zastępczej kary pozbawienia wolności nie wykonuje się, jeżeli niniejsza ustawa nie przewiduje możliwości jej zastosowania.

§ 4. Do przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych popełnionych przed wejściem w życie niniejszej ustawy stosuje się odpowiednio art. 15 ustawy — Przepisy wprowadzające Kodeks karny o przedawnieniu i zatarciu skazania.”;

146) skreśla się art. 286.

Art. 2. Do sprawców określonych w art. 25 § 1 i art. 26 § 2 ustawy karnej skarbowej, którzy popełnili przestępstwo skarbowe przed wejściem w życie niniejszej ustawy w warunkach przewidzianych tymi przepisami, stosuje się zasady wymiaru kary i innych środków według przepisów niniejszej ustawy.

Art. 3. W sprawach o wykroczenia skarbowe, w których złożono odwołanie do finansowego organu orzekającego drugiej instancji i nie zakończonych rozstrzygnięciem do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, strona może zamiast tego odwołania złożyć żądanie skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego stosownie do art. 208 § 2 ustawy karnej skarbowej.

Art. 4. W okresie 2 lat od dnia wejścia w życie Konstytucji w sprawach o przestępstwa skarbowe zagrożone wyłącznie karą grzywny oraz w sprawach o wykroczenia skarbowe orzekają finansowe organy orzekające.

Art. 5. Minister Finansów ogłosi w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolity tekst ustawy karnej skarbowej z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 września 1998 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*